

Østergaard bruger nogle, og jeg bruger ministeriet, sådan er nu det. Men jeg lytter da selvfølgelig til, hvad alle de grupper siger.

Mit problem er bare, at hr. Morten Østergaard, fru Elsebeth Gerner Nielsen, hr. Kamal Qureshi og andre, der er her, altid siger det samme, nemlig at vi bryder konventionerne, at vi er på kant med konventionerne. Men man gør ikke noget ved det. Det mener jeg er et stort problem, og det gør, at ordførerne mister troværdighed, for det er tom snak.

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Det, som jeg gerne vil komme ind på, er, at hr. Eyvind Vesselbo siger, at hvis bare vi ikke overtræder konventionerne, er han fuldt ud tilfreds, og at vi ikke skal rende rundt og høre efter, hvad Amnesty International eller nogle internationale instanser siger. Jeg synes egentlig, at det er et problem, hvis ikke vi lytter til vennerne, dem, der arbejder efter de samme parametre, som vi gør, altså Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol og lignende.

Jeg er ikke kun optaget af, hvorvidt vi overtræder konventionerne, for det er også afgørende, at vi ikke hele tiden afprøver grænserne for dem, men at vi står for ånden i konventionerne, så at sige. Vi var et af de lande, som i sin tid var forkæmper for, at konventionerne blev pejlemærker for, hvordan man indretter et samfund. Det er der, problemet dukker op, nemlig at det er de pejlemærker, man begynder at afvige fra, og at man begynder at gå ud og prøve grænserne af.

Det er fuldstændig ligesom en skattelovgivning. En skattelovgivning bygger på, at folk overholder ånden i skattelovgivningen og ikke render rundt og leder efter de huller, der kan gøre, at man kan overholde skattelovgivningen, men alligevel smutte igennem og få gjort tingene, sådan som man selv gerne vil. Det er det, jeg egentlig gerne vil anfægte, når hr. Eyvind Vesselbo siger ...

Kl. 14.05

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det ordføreren.

(Kort bemærkning).

Eyvind Vesselbo (V):

Se, nu bliver det interessant, for nu når vi ned i sagens kerne. For hr. Kamal Qureshi erkender nu blankt, at der ikke er noget brud på nogen

konventioner. Det siger hr. Kamal Qureshi ganske klart, og det er jeg glad for at høre.

Jeg har ikke på nogen måde sagt, at vi ikke vil høre efter, hvad Amnesty og alle de andre siger. Jeg synes da, at det er fint, at man sender noget til høring, og at folk kommer med deres kommentarer, men man behøver ikke at være enig med dem, når de kommer med deres kommentarer.

Hvad angår spørgsmålet om ånden, så kan vi jo opfatte den forskelligt. Hr. Kamal Qureshi kan opfatte, at der er en speciel mening, en speciel baggrund for den lovgivning eller den konvention, og jeg kan have en anden mening om det, lægge vægt på nogle andre ting. Og det er jo der, det skiller.

Som jeg sagde før, er det, der skiller SF og Venstre, at vi i langt højere grad i ånden i den her lovgivning tager hensyn til de ofre, som de kriminelle gør noget ved, enten ved voldtægt eller røveriske overfald. Det er vores udgangspunkt. Hr. Kamal Qureshi har det mere med at tage hensyn til de kriminelle, og der er vi forskellige. Det er det, der bl.a. skiller Venstre og SF.

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Jeg synes, det er urimeligt. Vi prøver at få startet en ordentlig debat, og så står hr. Eyvind Vesselbo og snakker om, at vi gerne vil tage hensyn til voldtægtsforbrydere eller lignende i modsætning til at tage hensyn til ofrene. Det er rent vrøvl. Det er ikke det, vi har talt om. Vi har hele vejen igennem sagt, at der er masser af de intentioner, som vi godt vil støtte op om.

Det, vi taler om, er faktisk det, som hr. Eyvind Vesselbo begyndte at snakke om, da han sagde, at hvad lande siger, eller hvad andre internationale institutter kommer med, behøver vi ikke at tage hensyn til, fordi vi i Danmark bare skal gøre, som det passer os. Det er der, pointen er.

Europarådets kommissær for menneskerettigheder har sagt: Hvis jeg var diktator og fik at vide, at jeg skulle overholde menneskerettighederne, så ville jeg svare med at opfordre lande som Danmark til at feje for egen dør først.

Det er der, problemet dukker op. Hvis vi bliver kendt som et land, der hele tiden afprøver grænserne for, hvornår man overtræder menneskerettighederne – jeg siger ikke, at vi overtræder dem, det kan vi ikke vide – så bliver vi altså kendt som det land, som ikke er forkæmper for menneskerettigheder, men som hele tiden prø-